

Clive Cussler

Poorten van Hades

the house of books

Eerder verschenen onder de titel *Inferno op Zee*

Oorspronkelijke titel

Valhalla Rising

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2001 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Piet Dal

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Arthur Haas

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3687 0

ISBN 978 90 443 3702 0 (e-book)

D/2012/8899/125

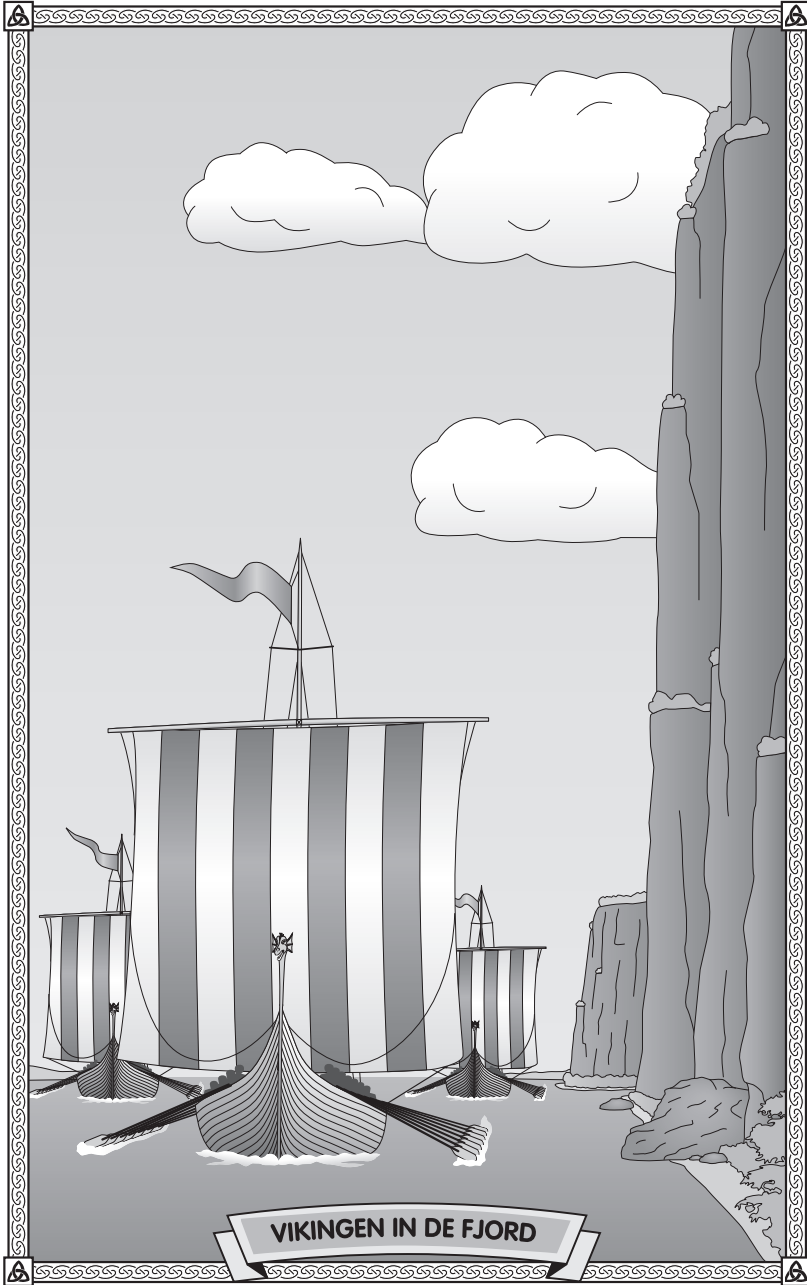
NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERDWENEN IN
HET NIETS

VIKINGEN IN DE FJORD

Juni 1035

Ergens in Noord-Amerika

Ze bewogen als geesten, stil en angstaanjagend in spookschepen door de ochtendmist. De hoge boeg en achterstevan waren slangachtig en sierlijk gebogen en werden bekroond met prachtig vormgegeven drakenkoppen, waarvan de tanden dreigend waren ontbloot alsof de ogen de nevel doorboorden op zoek naar slachtoffers. De draken moesten vijandelijke bemanningen afschrikken, maar waren ook bedoeld om bescherming te bieden tegen de boze geesten die in de zee huisden.

De kleine groep immigranten was over een vijandige zee gekomen in lange, fraai gevormde, zwarte rompen die over de golven scheerden met het gemak en de stabiliteit van zalm in een stille beek. Lange roei-riemen staken door gaten in de romp in het donkere water en trokken de schepen door de golven. De vierkante, rood-wit gestreepte zeilen hingen slap in de stille lucht. Kleine, overnaadse boten van zo'n zes meter lang met extra lading waren aan de achterstevan gebonden en werden meegesleept.

Deze mensen waren de voorlopers van degenen die veel later zouden komen: mannen, vrouwen en kinderen met hun schamele bezittingen en wat vee. Van de wegen die de Noormannen zich over de oceanen hadden gebaad, was er geen zo gevaarlijk als de grote tocht over de noordelijke Atlantische Oceaan. Ondanks de gevaren van het onbekende waren ze stoutmoedig door het drijfjz gevaren, hadden ze zich door winden met orkaankracht geworsteld, reusachtige golven bevochten en barre stormen doorstaan die uit het zuidwesten waren komen opzetten. De meesten hadden het overleefd, maar de zee had

zijn tol geëist. Twee van de acht schepen die in Noorwegen zee hadden gekozen, waren verdwenen en niet meer teruggezien.

Uiteindelijk bereikten de uitgeputte kolonisten de westkust van Newfoundland, maar in plaats van aan land te komen bij L'Anse aux Meadows, waar de vroegere nederzetting van Leif Ericsson gevestigd was, hadden ze besloten zuidelijker streken te verkennen in de hoop een warmer klimaat te vinden voor hun nieuwe kolonie. Na langs een heel groot eiland te zijn gevaren, hielden ze een zuidwestelijke koers aan tot ze een lange landtong bereikten die van het vasteland naar het noorden boog. Ze passeerden naar het zuiden twee eilanden en voeren nog eens twee dagen langs een breed, wit zandstrand, dat een bron van verbazing was voor mensen die hun hele leven aan eindeloze woeste rotskusten hadden gewoond.

Na het rondenvan de punt van de schijnbaar eindeloze strook zand kwamen ze in een ruime baai. Zonder aarzelen voer de kleine vloot over het stillere water verder naar het westen met de hulp van het opkomend tij. Een mistbank rolde over hen heen en trok een vochtige deken over het water. Later op de dag werd de zon een vage oranje bal toen hij begon onder te gaan boven een onzichtbare westelijke horizon. Na geschreeuwd overleg tussen de schippers van de schepen werd gezamenlijk besloten tot de ochtend voor anker te gaan in de hoop dat de mist zou optrekken.

Bij het eerste licht bleek de mist te hebben plaatsgemaakt voor een lichte nevel en toen zagen de reizigers dat de baai zich versmalde tot een fjord die in zee stroomde. De mannen brachten de roeiriemen naar buiten en roeiden de stroming in, terwijl hun vrouwen en kinderen stil naar de hoge kliffen staarden die opdoemden uit de optrekkende nevel op de westoever van de rivier en dreigend boven de masten van de schepen uitstaken. Op het oog ongelofelijk grote bomen vormden een bos op het golvende land achter de heuveltop. Hoewel ze geen teken van leven zagen, vermoedden ze dat ze werden gadegeslagen door menselijke ogen die verborgen zaten tussen de bomen. Telkens als ze aan land waren gegaan voor water, werden ze bestookt door de Skraelingen, hun naam voor alle inboorlingen die in het vreemde land woonden dat zij hoopten te koloniseren. De Skraelingen waren niet vriendelijk gebleken en hadden bij meer dan een gelegenheid een wolk van pijlen op hun schepen afgeschoten.

Ze hielden hun normaal oorlogszuchtige aard stevig in bedwang, want expeditieleider Bjarne Sigvatson had zijn krijgers niet toegestaan

terug te vechten. Hij wist heel goed dat andere kolonisten uit Vinland en Groenland ook waren lastiggevallen door de Skraelingen, een toestand die was veroorzaakt door de Vikingen die uit pure barbaarse moordlust een aantal onschuldige inboorlingen over de kling hadden gejaagd. Op deze reis zou Sigvatson eisen dat de inboorlingen vriendelijk werden behandeld. Hij had het idee dat het zonder bloedvergieten verhandelen van goedkope dingen voor huiden en andere nuttige zaken van het grootste belang was voor het voortbestaan van de kolonie. En in tegenstelling tot Thorfinn Karlsefni en Leif Ericsson, die bij hun eerdere expedities uiteindelijk door de Skraelingen werden verdreven, was deze tot de tanden bewapend door mannen die geharde Noorse veteranen waren van veel veldslagen met hun aartsvijanden, de Saksen. Met zwaarden over de schouders gehangen, in de ene hand een lange speer en in de andere een enorme strijdbijl, waren ze de beste krijgers van hun tijd.

Het opkomend tij was op de rivier ver stroomopwaarts voelbaar en hielp de roeiers vooruit te komen tegen de stroming, die niet al te sterk was door het geringe verval. De monding van de rivier was slechts iets meer dan een kilometer breed, maar werd al snel ruim drie kilometer breed. Het land op de glooiende oever in het oosten was groen door de weelderige vegetatie.

Sigvatson, die zijn arm om de grote draak op de boeg van het leidende schip had geslagen, tuurde door de optrekkende mist in de verte en wees naar een schaduw in de steile kliffen voorbij een flauwe bocht. ‘Vaar naar de linkeroever,’ beval hij de roeiers. ‘Zo te zien is daar een opening in de kliffen waar we beschutting kunnen vinden voor de nacht.’

Toen ze dichterbij kwamen, werd de donkere en onheilspellende ingang van een overstroomde grot steeds groter, tot hij breed genoeg bleek te zijn om er met een schip naar binnen te varen. Sigvatson tuurde in het duistere binnenste en zag dat de doorgang diep in de steile wanden van de kliffen verdween. Hij beval de andere schepen bij de ingang te wachten, terwijl de mast op zijn schip uit het spoor werd gehaald om hem plat te leggen, zodat ze onder de lage boog van de ingang van de grot door konden. De stroming van de fjord kolkte rond de monding, maar de geharde roeiers brachten het schip gemakkelijk naar binnen en trokken de riemen slechts iets binnenboord om te voorkomen dat ze tegen de zijanten van de opening kwamen.

Toen ze naar binnen voeren, leunden de vrouwen en kinderen over

de reling en keken door het opvallend heldere water naar de scholen vissen die vijftien meter dieper over de stenige bodem zwommen. Ze waren er niet gerust op, tot ze ontdekten dat ze zich in een grot met een hoog plafond bevonden die groot genoeg was om gemakkelijk een vloot van drie keer de omvang van de kleine Vikingvloot te bevatten. Hoewel hun voorouders het christendom hadden aanvaard, stierven oude heidense gebruiken niet zo snel uit. Natuurlijk gevormde grotten werden beschouwd als plaatsen waar de goden verbleven.

De wanden in de grot die tweehonderdduizend miljoen jaar eerder was gevormd door het afkoelen van gesmolten gesteente, waren gebeeldhouwd en gladgeschuurd door de golven van een oude zee die waren stukgeslagen op de vulkanische rotslagen die de uitlopers vormden van bergen in de buurt. Die wanden rezen omhoog naar een koepelvormig plafond waarop geen mos of hangend groen was te zien. Verrassend genoeg waren er ook geen vleermuizen. De ruimte was grotendeels droog. Het waterniveau stopte bij een richel die een meter omhoogging en zich over een afstand van bijna zestig meter uitstreckte naar het inwendige van de grot.

Sigvatson schreeuwde door de grotingang dat de andere schepen hem moesten volgen. Daarna lieten zijn roeiers hun riemen rusten om het schip te laten uitdrijven tot de boeg zacht tegen de rand van de bodem van de tweede grot botste. Toen de andere schepen de landingsplaats naderden, werden lange loopplanken uitgelegd en iedereen haastte zich het droge land op, blij om voor het eerst sinds dagen de benen te kunnen strekken. Het belangrijkste was nu de eerste warme maaltijd klaar te maken sinds een eerdere landing honderden kilometers naar het noorden. De kinderen verspreidden zich door de grotten om drijfhout te verzamelen en renden over richels die eeuwen erosie door het water in de rotsen hadden gesleten. Al snel hadden de vrouwen vuren aan het branden en waren ze brood aan het bakken, terwijl ze pap en stoofpot met vis kookten in grote ijzeren potten. Enkele mannen begonnen de schepen te repareren die veel te lijden hadden gehad van de ruwe reis, terwijl anderen netten uitwierpen en scholen vis vingen waarvan het wemelde in de fjord. De vrouwen waren maar al te blij dat ze zo'n comfortabele beschutting tegen de elementen hadden gevonden. De mannen waren daarentegen grote buitenmensen met verwarde haren en zeelieden die het gevoel opgesloten te zitten tussen rotsen niet prettig vonden.

Na het eten en vlak voordat ze in hun leren slaapzakken zouden kruipen, kwamen twee van de jonge kinderen van Sigvatson, een jongen van elf en een meisje van tien, opgewonden roepend naar hem toe rennen. Ze grepen zijn grote handen en trokken hem naar het diepste gedeelte van de grot. Nadat ze toortsen hadden aangestoken, liepen ze met hem een lange tunnel in die net hoog genoeg was om in te staan. Het was een soort buis, een grottenstelsel dat oorspronkelijk onder water was gevormd.

Nadat ze over en om gevallen stenen waren geklauterd, gingen ze zo'n vijftig meter omhoog. Toen bleven de kinderen staan en wezen op een smalle spleet. 'Vader, kijk, kijk!' riep het meisje. 'Daar is een opening naar buiten. Je kunt de sterren zien.'

Sigvatson zag dat de opening zelfs voor een kind te klein en te smal was om erdoor te kruipen, maar hij kon duidelijk de nachtelijke hemel zien. De volgende dag zette hij verschillende mannen aan het werk om de tunnelvloer te effenen, de toegang gemakkelijker te maken en de opening van de uitgang te vergroten. Toen de opening zo groot was dat een man er rechtop doorheen kon, ontdekten ze dat die uitkwam op een grasvlakte omgeven door hoge bomen. Hier geen kaal en boomloos Groenland. Er was een eindeloze voorraad timmerhout om huizen te bouwen. Op de grond lag een dik tapijt van wilde bloemen en gras waarop hun vee kon grazen. Op dit vruchtbare land, hoog boven de mooie, blauwe fjord die wemelde van vis, zou Sigvatson zijn kolonie bouwen.

De goden hadden de kinderen de weg gewezen en iedereen hoopte dat ze hier een nieuw paradijs hadden gevonden.

De Noormannen genoten van het leven. Ze werkten hard, leefden hard en stierven hard. De zee was hun element. Voor hen was een man zonder schip een geketende man. Hoewel ze gedurende de Middeleeuwen gevreesd werden om hun barbaarse instincten, gaven ze Europa een ander aanzien. De geharde immigranten vestigden zich in Rusland, Spanje en Frankrijk en werden kooplui en huurlingen die vermaard waren om hun moed en hun vaardigheid met het zwaard en de strijdbijl. Hrólfr (of Rollo) de Zwarte kreeg Normandië in leen dat naar de Noormannen werd genoemd. Zijn nazaat Willem veroverde Engeland.

Bjarne Sigvatson was het toonbeeld van een gouden Viking. Zijn

haar en baard waren blond. Hij was geen lange man, maar breed in de schouders met de kracht van een os. Bjarne was in 980 geboren op de boerderij van zijn vader in Noorwegen en net als de meeste jonge Vikingen groeide hij op met een rusteloos verlangen om te ontdekken wat er achter de horizon lag. Onderzoekend en stoutmoedig als hij was, sloot hij zich toch weloverwogen aan bij rooftochten naar Ierland toen hij pas vijftien was. Rond zijn twintigste was Bjarne een in de strijd geharde zeeschuimer die genoeg schatten had verzameld om een mooi schip te bouwen en zijn eigen rooftochten te organiseren. Hij trouwde met Freydis, een sterke, onafhankelijke schoonheid met lang goudkleurig haar en blauwe ogen. Het was een gelukkig huwelijk. Ze pasten bij elkaar als de zon en de hemel.

Nadat hij een groot fortuin had vergaard met het plunderen van steden en dorpen in heel Brittannië en in de strijd talloze littekens had opgelopen, stopte Bjarne met rooftochten en werd handelaar in amber, de diamanten van zijn tijd. Maar na een paar jaar werd hij rusteloos, vooral nadat hij had gehoord van de epische expedities van Eric de Rode en zijn zoon Leif Ericsson. De roep van vreemde landen ver naar het westen lokte en hij nam het besluit zijn eigen tocht in het onbekende te maken en een kolonie te stichten. Al gauw had hij een vloot van tien schepen samengesteld om driehonderdvijftig mensen met hun gezinnen, vee en landbouwwerktuigen te vervoeren. Eén schip was geladen met Bjarnes fortuin aan amber en geplunderde schatten dat in de toekomst kon worden gebruikt om te ruilen tegen schepen die goederen zouden transporteren uit IJsland en Noorwegen.

De grot was een ideaal boot- en pakhuis en kon ook nog dienen als fort bij aanvallen van de Skraelingen. De slanke vaartuigen werden uit het water getrokken op bomen waarvan rollers waren gemaakt en in gekapte bokken op de harde rotsrichel geplaatst. De Vikingen bouwden prachtige schepen die voor die tijd wonderen van techniek waren. Het waren niet alleen ongelofelijk efficiënte zeilmachines, maar ook meesterwerken van houtsnijkunst, schitterend van verhouding en overdadig versierd met houtsnijwerk op boeg en achterstevan. Weinig vaartuigen konden voordien of daarna wedijveren met hun elegante en zuivere lijnen.

Het lange schip was het vaartuig waarmee heel Europa werd overvallen. Het was buitengewoon snel en wendbaar met dollen voor vijftig roeiriemen. Maar de *knarr* was het werkpaard van de Vikingen.

Vijftien tot achttien meter lang bij een vrij grote breedte van een kleine vijf meter kon de knarr over grote afstanden vijftien ton lading vervoeren. Op open zee werd grotendeels vertrouwd op het grote vierkante zeil, maar ze had ook tien roerriemen voor het varen in ondiepe wateren in de buurt van de kust.

De voor- en achterdekken waren beplankt met een ruim open dek midscheeps waarop lading of vee kon worden geladen. De bemanning en passagiers zaten slechts beschut door ossenhuiden in de open lucht. Er was geen speciaal onderkomen voor een kapitein als Sigvatson; Vikingen voeren als gewone zeelui, allemaal gelijk aan elkaar, en de leider oefende alleen het commando uit bij belangrijke beslissingen. De knarr was goed thuis in ruwe zeeën. Ze kon de ergste stormwinden en huizenhoge golven die de goden haar toebedeelden doorstaan en toch nog vooruitkomen met een snelheid van vijf tot zeven knopen en zo meer dan honderdvijftig mijl per dag afleggen.

Voortreffelijke scheepsbouwers werkten met oog en hand en gebruikten alleen bijlen om het hout te bewerken. Zij maakten de kiel uit een enkel stuk sterk eikenhout dat tot een T-vormige balk werd gevormd, wat de stabiliteit in zware zeeën vergrootte. Vervolgens kwamen eiken planken die met de nerf mee tot dunne huidgangen werden gehakt en sierlijk werden gebogen voordat ze werden vastgemaakt aan de balken die de boeg en achtersteven vormden. De romp was zeggend overnaads, waarbij de bovenste planken de planken eronder overlaptten. Vervolgens werden ze gebreeuwd met de geteerde haren van de dieren. Afgezien van de dwarsliggers die de romp schoorden en de dekken ondersteunden, was er geen stuk hout in het schip dat een rechte lijn vormde. Het hele ding zag er te fragiel uit voor de stormen die de noordelijke Atlantische Oceaan geselden, maar er zat een methodiek achter deze ogenschijnlijke krankzinnigheid. De kiel kon buigen en de romp kon scheef trekken, waardoor het schip in staat was moeiteloos door het water te glijden met heel weinig weerstand. Dit maakte haar tot het stabielste schip van de Middeleeuwen. En door de geringe diepgang kon ze als een blad over enorme golven glijden.

Het roer was ook een technisch meesterstuk. Een forse stuurriem was bevestigd aan stuurboord en de verticale boom werd door de roerganger gedraaid met behulp van een horizontale helmstok. Het roer zat altijd aan de rechterkant van de romp en werd een *stjornbordi* genoemd – wat later stuurboord werd. De roerganger hield het ene oog

op de zee gericht en keek met het andere naar een ingewikkelde bronzen windvaan die ofwel op de achtersteven of de mast was bevestigd. Door rekening te houden met de grillen van de wind kon hij de gunstigste koers aanhouden.

Een groot eiken blok diende als zaathout waarin de mastvoet werd geplaatst. De mast was negen meter lang en er werd een rechthoekig zeil aan gehesen van honderdtien vierkante meter dat iets breder was dan hoog. De zeilen waren geweven van ruwe wol en bestonden uit twee lagen voor extra sterkte. Ze werden in de kleuren rood en wit geverfd, meestal met eenvoudige strepen of ruiten.

De Vikingen waren niet alleen voortreffelijke scheepsbouwers en zeevaarders, ze waren ook buitengewoon goede navigators. Ze werden geboren met een talent voor zeemanschap. Een Viking kon de stromen, wolken, de watertemperatuur, wind en golven lezen als een boek. Hij keek naar de trek van vissen en vogels. 's Nachts koerste hij op de sterren. Overdag gebruikte hij een schaduwbord, een zonnwijzer in de vorm van een schijf met in het midden een staaf die op en neer werd geschoven om de declinatie van de zon te meten door de schaduw te volgen langs lijnen die in het bord waren gekerfd. De breedteberekeningen van Vikingen waren verbazend nauwkeurig. Het gebeurde niet vaak dat een Vikingschip hopeloos verdwaalde. Hun meesterschap van de zee was volledig en werd nooit betwist.

Gedurende de volgende maanden bouwden de kolonisten grote houten huizen met zware balken om een dak van pluggen te ondersteunen. Ze bouwden ook een grote gemeenschapsruimte met een enorme haard om te koken en bij elkaar te zitten, die ook dienstdeed als opslagruimte en onderdak voor het vee. Begerig naar vruchtbaar land verspilden de Noormannen geen tijd bij het planten van gewassen. Ze oogstten bessen en vingen met netten overvloedig vis in de fjord. De Skraelingen bleken nieuwsgierig maar redelijk vriendelijk. Snuisterijen, kleding en koeienmelk werden verhandeld voor waardevolle vachten en wild. Sigvatson was zo verstandig om zijn mannen te bevelen hun metalen zwaarden, bijlen en speren uit het zicht te houden. De Skraelingen bezaten pijl en boog, maar hun handwapens waren nog steeds van ruw bewerkte vuursteen. Sigvatson nam terecht aan dat de superieure wapens van de Noormannen heel gauw zouden worden gestolen of opgeëist bij het handeldrijven.

Tegen de herfst waren ze helemaal voorbereid op een strenge winter. Maar dit jaar was het weer mild met weinig sneeuw en slechts enkele koude dagen. De kolonisten verbaasden zich over de zonnige dagen die langer waren dan ze in Noorwegen en tijdens hun korte verblijf in IJsland gewend waren geweest. Bij het invallen van de lente trof Sigvatson voorbereidingen voor een grote verkenningsexpeditie om het nieuwe en vreemde land te onderzoeken. Hij verkoos het om achter te blijven in verband met zijn plichten en verantwoordelijkheden als leider van de bloeiende kleine gemeenschap. Hij wees zijn jongere broer Magnus aan om de expeditie te leiden.

Honderd mannen werden door Sigvatson uitgekozen voor de volgens verwachting lange en zware tocht. Na weken van voorbereidingen werden de zeilen gehesen op zes van de kleinste schepen, terwijl de mannen, vrouwen en kinderen die achterbleven, de kleine armada uitwiifden terwijl die stroomopwaarts de rivier opvoer. Wat een verkenningsexpeditie van twee maanden had moeten worden, liep echter uit op een gedenkwaardige tocht van veertien maanden. Zeilend en roeiend, behalve wanneer ze hun schepen over land moesten slepen naar de volgende waterweg, reisden de mannen over brede rivieren en enorme meren die even uitgestrekt leken als de grote noordelijke zee. Ze bevoeren een rivier die veel groter was dan wat iemand van hen in Europa of rond de Middellandse Zee had gezien. Na bijna vijfhonderd kilometer over de grote waterweg kwamen ze aan land en sloegen hun kamp op in een dicht woud. Hier verborgen ze de boten. Daarna begonnen ze aan een tocht van een jaar door glooiende heuvels en over eindeloze grasvlaktes.

De Noormannen vonden vreemde dieren die ze nooit eerder hadden gezien. Kleine hondachtigen die 's nachts huilden. Grote katten met een korte staart en enorme harige beesten met hoorns en reusachtige koppen. Die doodden ze met speren en ze vonden het vlees even lekker als rundvlees.

Omdat ze niet lang op één plaats bleven, beschouwden de Skraelingen hen niet als een bedreiging en veroorzaakten geen problemen. De onderzoekers raakten geboeid en geamuseerd door de verschillen tussen de stammen van de Skraelingen. Sommigen waren trots met een edele houding, maar anderen zagen er niet veel beter uit dan vuile beesten.

Vele maanden later stopten ze toen ze de toppen van enorme bergen in de verte zagen oprijzen. Vol ontzag voor het grote land waaraan

geen einde leek te komen, besloten ze dat het tijd werd om terug te keren en de kolonie te bereiken voor de eerste winterse sneeuw. Maar toen de vermoeide reizigers midden in de zomer eindelijk de nederzetting bereikten en een vreugdevol welkom verwachtten, troffen ze slechts een tragische verwoesting aan. De hele kolonie was tot de grond toe platgebrand en alles wat er over was van hun kameraden, vrouwen en kinderen, waren wat verspreide beenderen. Welke vreselijke onenigheid was er de oorzaak van geweest dat de Skraelingen de Vikingen hadden afgeslacht? Wat had de vreedzame betrekkingen verstoord? De doden konden geen antwoord geven.

Magnus en de woedende en rouwende Noormannen ontdekten dat de ingang van de tunnel naar de grot door de overleden bewoners was bedekt met rotsen en struiken om die te verbergen voor de Skraelingen. Op de een of andere manier waren de kolonisten erin geslaagd de schatten en heilige relikwieën die Sigvatson in zijn jonge jaren had geplunderd samen met hun dierbaarste persoonlijke bezittingen veilig te stellen door ze tijdens de aanval van de Skraelingen in de schepen te verbergen.

De verdrietige krijgers hadden het bloedbad de rug kunnen toekeren en weg kunnen varen, maar dat lag niet in hun aard. Ze hunkerden naar wraak, ook al wisten ze dat het waarschijnlijk zou eindigen met de dood. Maar voor een Viking was sterven tijdens het bevechten van een vijand een spirituele en glorieuze dood. En dan was er de vreselijke mogelijkheid dat hun vrouwen en dochters als slaven door de Skraelingen waren weggevoerd.

Uitzinnig van verdriet en razernij verzamelden ze de stoffelijke resten van hun vrienden en familieleden en brachten die door de tunnel naar de grot waar ze in de schepen werden gelegd. Het maakte deel uit van hun traditionele ceremonie om de doden naar een glorieus hiernamaals in het Walhalla te sturen. Ze ontdekten de verminkte resten van Bjarne Sigvatson, wikkelden hem in zijn mantel en legden hem in zijn schip tussen de resten van zijn twee kinderen en zijn schatten uit het leven en manden met voedsel voor de laatste reis. Ze wilden zijn vrouw Freydis graag naast hem leggen, maar haar lichaam was onvindbaar en evenmin was er vee om te offeren. Alles was meegenomen door de Skraelingen.

Volgens de traditie zouden de schepen en hun doden zijn begraven, maar dat was niet mogelijk. Ze vreesden dat de Skraelingen de doden

zouden opgraven en plunderen. Dus hakten de verdrietige krijgers met hamers en beitels in op de enorme rots boven de ingang van de grot tot die met tonnen kleinere stukken naar beneden viel en de grot doeltreffend afsloot van de rivier. De rots kwam enkele meters onder het wateroppervlak vast te zitten in een geul, waardoor er onder water een grote onzichtbare opening overbleef.

Nadat de ceremonie was voltooid, bereidden de Noormannen zich voor op de strijd.

Eer en moed waren eigenschappen die ze hoog in het vaandel hadden staan. Ze verkeerden in een toestand van euforie, omdat ze wisten dat ze binnenkort strijd zouden leveren. Diep in hun ziel hadden ze gehunkerd naar het gevecht, wapens die op elkaar sloegen, de geur van bloed. Het maakte deel uit van hun cultuur en ze waren opgegroeid en door hun vaders getraind om krijgers te zijn, experts in de kunst van het doden. Ze scherpten hun lange zwaarden en strijdbijlen die door Duitse vaklieden waren gesmeed uit fijn staal – gekoesterde voorwerpen, duur geprijsd en aanbeden. Zowel zwaard als strijdbijl kreeg een naam alsof het levende, ademende dingen waren.

Ze trokken hun prachtige maliënhemden aan om hun bovenlichaam te beschermen en zetten hun eenvoudige conische helmen op, sommige met neusbeschermers, maar geen enkele met hoorns. Ze pakten hun in felle kleuren beschilderde houten schilden met de metalen knop aan de voorkant waaraan de armbanden aan de achterzijde bevestigd zaten. Ze hadden allemaal speren met bijzonder lange, scherpe punten. Sommigen hanteerden een breed tweesnijdend zwaard van bijna een meter lang, terwijl anderen de voorkeur gaven aan de grote strijdbijl.

Toen ze klaar waren leidde Magnus Sigvatson zijn strijdmacht van honderd Vikingen naar het grote dorp van de Skraelingen op vijf kilometer van het vreselijke bloedbad. Het dorp was eigenlijk eerder een primitieve stad met honderden hutten waarin bijna tweeduizend Skraelingen woonden. Zonder enige poging tot doortraptheid of steelsheid stormden de Vikingen tussen de bomen vandaan. Ze huilden als dolle honden en renden door de lage omheining van palen die eerder bedoeld was om dieren dan om menselijke aanvallers buiten te houden.

De vernietigende bestorming veroorzaakte grote verwarring onder de Skraelingen, die verstijfd bleven staan en werden afgeslacht als vee. Bijna tweehonderd werden gedood door de woeste gewelddadigheid

van de onverwachte aanval voordat ze begonnen te begrijpen wat er gebeurde. Vervolgens begonnen ze in groepjes van vijf tot tien man terug te vechten. Hoewel ze bekend waren met de speer en ruwe stenen bijlen hadden gemaakt, was hun favoriete wapen de pijl en boog en al snel vulde een wolk van pijlen de lucht. De vrouwen mengden zich in de chaos en wierpen een stortvloed van stenen die slechts een paar deuken veroorzaakten in de helmen en schilden van de Vikingen.

Magnus stormde voor zijn krijgers uit en vocht tweehandig met een speer in de ene en een reusachtige strijdbijl in de andere hand, beide druipend van het bloed. Hij was wat de Vikingen een *besekr* noemden, een woord dat de eeuwen zou doorstaan als berserker – een schijnbaar dolle man die doodsangst wilde oproepen in de geest van zijn vijanden. Hij gilte als een waanzinnige toen hij zich op de Skraelingen stortte en velen velde met zijn zwaaiende bijl.

De brute woestheid verbijsterde de Skraelingen. Degenen die de Noormannen man tegen man probeerden te bevechten, werden met vreselijke verwondingen neergeslagen. Hoewel ze op grote schaal werden afgeslacht, nam hun aantal toch geen moment af. Boodschappers renden naar naburige dorpen en keerden snel terug met versterkingen, en de Skraelingen trokken terug om zich te hergroeperen, terwijl hun verliezen werden aangevuld.

Op zoek naar enig teken van hun vrouwen hadden de wrekers zich gedurende het eerste uur een dodelijke weg gebaad door het dorp, maar er werd er geen enkele gevonden. Slechts kledingstukken die als versiering werden gedragen door de Skraeling-vrouwen, kwamen boven water. Voorbij wraak ligt woede en voorbij woede ligt hysterie. Razend namen de Vikingen aan dat hun vrouwen waren opgegeten en hun woede ging over in ijskoude krankzinnigheid. Ze wisten niet dat de vijf vrouwen die de slachting in de nederzetting hadden overleefd, bij wijze van schatting ongedeerd waren doorgegeven aan de opperhoofden van andere dorpen. Hun woestheid nam dus nog meer toe en de aarde in het Skraeling-dorp werd gedrenkt in bloed. Maar de versterkingen van de Skraelingen bleven komen en uiteindelijk begon het tij te keren.

Tegenover een overweldigende meerderheid en ernstig verzwakt door verwondingen en uitputting werden de Vikingen neergeveld tot er rond Magnus Sigvatson nog slechts tien overeind stonden. De Skraelingen voerden niet langer frontale aanvallen uit tegen de dodelijke

zwaarden en bijlen. Ze waren niet langer bevreesd voor de speren van de Noormannen die ofwel waren geworpen of gebroken. Een groeiend leger dat de Vikingen nu met vijftig tegen een in aantal overtrof, bleef op afstand en schoot horden pijlen af op het groepje overlevenden dat wegdook achter hun schilden terwijl de pijlen doel troffen en naar buiten staken als de stekels van een stekelvarken. Maar de Vikingen bleven doorvechten en aanvallen, steeds maar aanvallen.

Toen kwamen de Skraelingen als één man naar voren en wierpen zich roekeloos tegen de schilden van de Vikingen. De vloedgolf overspoelde het groepje Noormannen en kolkte om de krijgers die als laatsten weerstand bleven bieden. De weinigen die nog over waren stonden met de rug tegen elkaar en vochten tot het bittere eind. Ze ving een lawine van slagen op, toegebracht door stenen tomahawks, tot ze niets meer konden opvangen.

Hun laatste gedachten gingen naar de verloren geliefden en de glorieuze dood die hen wachtte. Ze vielen de een na de ander met zwaard en strijdbijl in de hand. Magnus Sigvatson was de laatste die viel en zijn dood was de meest tragische. Met hem stierf de laatste hoop op het koloniseren van Noord-Amerika gedurende de komende vijfhonderd jaar. En hij liet een erfenis na die degenen die hem ten slotte zouden volgen, duur zou komen te staan. Voordat de zon onderging, vonden alle honderd dappere Noormannen de dood, samen met de meer dan duizend Skraeling-mannen, -vrouwen en -kinderen die ze hadden afgeslacht. Op de vreselijkste manier waren de Skraelingen tot de ontdekking gekomen dat de bleekhuidige vreemdelingen van overzee een woeste bedreiging vormden die alleen met even woest geweld kon worden afgewend.

Een golf van afschuw verspreidde zich over de Skraeling-volkeren. Geen enkele stammenstrijd had ooit zo'n vreselijke tol aan doden geëist en evenmin zulke ernstige verwondingen en verminkingen. De grote slag was slechts een voorbode uit het verleden van de vreselijke oorlogen die zouden volgen.

Voor de Vikingen uit IJsland en Noorwegen bleef het lot van de kolonie van Bjarne Sigvatson een mysterie. Niemand was in leven gebleven om het verhaal te vertellen en ze werden niet over de woelige zeeën gevolgd door andere immigranten en onderzoekers. De kolonisten werden een vergeten voetnoot in de sagen die door de eeuwen heen werden doorgegeven.